

ไกลเกิน
จินตนาการ

IMAGINATION

นำกระดาษพิมพ์ตีตขนาดเอสี่มาหนึ่งแผ่น

พับครึ่งครั้งแรก แล้วก็พับครึ่งครั้งที่สอง ครั้งที่สามทบ
ไปเรื่อยๆถามว่าเมื่อพับไป ๓๒ ครั้ง กระดาษจะมีความหนาเท่าไร

ขึ้นต้นมาผมก็ขออนุญาตชวนท่านผู้อ่านเล่นเกมด้วยกัน
เสียแล้ว มาลองสนุกกับความคิดกันดูสักวันเป็นไร โจทย์ข้างบนนั้น
ไม่ใช่ปัญหาเขาวงกตหรือคำถามยียวนกวนประสาทอะไรเลยนะครับ
ผมตั้งคำถามให้ท่านผู้อ่านลองจินตนาการดูเล่นๆ

เมื่อได้คำตอบในใจแล้ว เก็บคำตอบไว้ก่อนแล้วมาคุย
เรื่อง “ความคิด” กัน

คำถามหนึ่งที่ผมมักถูกถามเสมอทั้งทางจดหมาย และ
เวลาไปบรรยายตามสถานศึกษา นั่นคือความคิดสร้างสรรค์ฝึก
กันได้ไหม

ตอบสั้นๆเลยครับว่า ได้

อันที่จริงมนุษย์ทุกคนมีความคิดสร้างสรรค์อยู่แล้วเต็ม
เปี่ยม จนแทบจะเรียกได้ว่ามันถูกแนบให้เกิดมาพร้อมกับมนุษย์
เพื่อให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่น

นับแต่โลกถือกำเนิดสิ่งมีชีวิตขึ้นมา สิ่งมีชีวิตต่าง
วิวัฒนาการไปเรื่อยๆตามกาลเวลาและสภาพของโลกที่เปลี่ยนแปลง
ไป สองวิธีที่ทำให้สิ่งมีชีวิตสืบสายพันธุ์ต่อไปได้ก็คือ การ
ปรับตัวและการเอาชีวิตรอด วิธีแรกนั้นสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งไม่เว้นแม้แต่
มนุษย์ล้วนใช้มันอยู่ และหลายสิ่งมีชีวิตก็ต้องสูญพันธุ์หายไป

เพราะการเปลี่ยนแปลงของโลกในบางครั้งมันรุนแรงจนยากที่จะปรับตัวสู้ไหว

ส่วนวิธีที่สองจะมีแต่มนุษย์เท่านั้นที่ضمنเป็น

วิธีที่สองนี้แหละครับ ความคิดสร้างสรรค์นั่นเอง

จอย พอล กิลฟอร์ด นักจิตวิทยาชาวอเมริกันแบ่งความคิดของมนุษย์ออกเป็น ๓ แบบ ผมดูเขาแบ่งแล้วก็คิดตามว่า เออหนอเขาเข้าใจแบ่งดีแท้ๆ ฝรั่งเศสนี้ ทำให้เข้าใจได้ทุกครั้งว่าเวลาเราคิดแต่ละเรื่อง เราคิดแบบไหนอยู่

๓ แบบที่ว่าก็คือ ๑. คิดแบบคำตอบถูกต้อง ๒. คิดแบบประเมิน ๓. คิดแบบหลายแง่มุม

คิดแบบคำตอบถูกต้อง อันนี้เราทำทุกอย่างก็ใช้กันอยู่ประจำ เวลาบวกลบคูณหาร เช่น ชายของทองเงิน รั้งวัดที่ดิน เย็บผ้าตามรอย เล่นดนตรีตามโน้ต เลื่อยไม้ตามเส้น ขับรถตามเลน ฯลฯ

คิดแบบประเมิน นี่ก็ออกไปหมกครึบว่าเราใช้คำตอบแบบนี้ในชีวิตประจำวันอยู่บ่อยๆเหมือนกัน ตัวอย่างครับ รินน้ำดื่มใส่แก้ว (คงไม่มีใครคิดว่าจะตวงกิโลตร) การเตรียมเงินเพื่อไปเที่ยว การเพิ่มทหารเข้ารักษาการณ์ในพื้นที่ การวิเคราะห์การตลาด หรือแม้แต่การตัดสินใจจะขึ้นเงินเดือนให้ใครเท่าไร ฯลฯ

คิดแบบหลายแง่มุม เป็นการคิดแบบหลายคำตอบหลายทางเลือก ความคิดแบบนี้ทำให้เกิดสิ่งใหม่ๆอยู่ตลอดเวลา และความคิดแบบนี้แหละครับคือองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของ

ความคิดสร้างสรรค์

สมมุติว่าใครสักคนคิดอย่างนี้

“กินก๋วยเตี๋ยวร้านไหนดีหนอ ไส้สองร้านเก่านี้รสชาติ
จำเจไปหน่อย”

“หรือว่าแถวนี้มีอะไรที่อร่อยกว่าก๋วยเตี๋ยวไหม พวกข้าว
หรือขนมจีน”

“ทำไมเราไม่เอาของอร่อยมาจากบ้านเองเลย”

“อันที่จริงเราก็มีฝีมือนี้ ทำไมเราไม่มาตั้งร้านเสียที่นี่”

“หรือว่าไปขายที่ตึกข้างๆ คนเยอะกว่าตั้งแยะ”

บอกได้เลยว่าคนคนนี้ก็นักคิดสร้างสรรค์คนสำคัญ
เลยครับ

แม้ว่าการคิดแบบหลายแง่มุมจะเป็นตัวประกอบที่สำคัญ
ที่สุดของความคิดสร้างสรรค์เพราะมันเป็นจุดเริ่ม หลังจากนั้นเรา
ก็จะเอาความคิดแบบประเมินและความคิดแบบคำตอบถูกต้อง
มาช่วยคิดหาคำตอบ แต่หลายครั้งความคิดแบบประเมินและ
ความคิดแบบคำตอบถูกต้องก็ถูกนำมาเป็นข้อมูลจุดประกาย
ให้เกิดการคิดแบบหลายแง่มุมอยู่บ่อยๆ

นายกิลฟอร์ดยังเชื่ออีกว่าการฝึกคิดแบบหลายแง่มุมจะ
ทำให้เรากลายเป็นนักคิดสร้างสรรค์ที่ดี

การเรียนการสอนในโรงเรียนศิลปะเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน
ครับ ศิลปะเป็นสิ่งที่ต้องทำด้วยความคิดสร้างสรรค์ ความแตกต่าง

เป็นสภาวะที่ศิลปินยึดถือ โจทย์ในโรงเรียนศิลปะล้วนสอนให้ต้องคิด
ให้แตกต่างจากคนอื่นตลอดเวลา

แล้วความแตกต่างของศิลปะมาจากไหน

ก็มาจากความคิดหลายแง่มุมนั่นไงครับ

มาทางฟากวิทยาศาสตร์บ้าง ทฤษฎีใหม่ๆหรือสิ่งประดิษฐ์
ใหม่ๆทางวิทยาศาสตร์ที่เกิดขึ้น ก็ล้วนมาจากการตั้งสมมุติฐาน
ก่อนแทบทั้งสิ้น

**นี่ดูดีจ้ะครับ ไอ้สมมุติฐานนี่ก็คือความคิดแบบหลาย
แง่มุมดีจ้ะนี่เอง**

หลายพันปีก่อนความคิดเดิมเชื่อว่าคนเราเป็นโรคเพราะ
ภูตผีปีศาจ อยู่ๆมาวันหนึ่งก็เกิดมีคนคิดมุมอื่นว่าอาจจะมีสิ่งมีชีวิต
เล็กๆทำให้เราเป็นโรค

และจากสมมุติฐานนั้นก็มีการใช้ความคิดแบบประเมิน
และแบบหาคำตอบถูกต้องมาพิสูจน์หาความจริง

**ถ้าความคิดแบบหลายแง่มุมเป็นตาน้ำของความคิด
สร้างสรรค์ แล้วอะไรเป็นก้อนหินก้อนใหญ่ที่ขวางน้ำไม่ให้ไหล**

ผมเคยถูกถามบ่อยๆเหมือนกันคำถามนี้

แล้วผมก็ตอบบ่อยว่า **ความคิดความเชื่อแบบเคยชิน
นั่นแหละคือหินก้อนใหญ่**

พรานป่าคนหนึ่งเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งออกจากโพรง
มาชนต้นไม้ตาย พรานป่าจึงคิดว่านี่คือวิธีจับกระต่ายที่ดีที่สุด

เพราะเขาเห็นกระต่ายตายคาตา เขาจึงเสาะหาต่อไม้จำนวนมาก
มาวางไว้ตามโพรงเพื่อจับกระต่าย

ลูกหลานของพรานป่าเต็บโตมาก็ทำตามอย่างที่คนรุ่นพ่อ
รุ่นปู่ทำไว้

ไม่มีใครคิดแย่งมุมอื่น ไม่มีใครคิดค้นหรือตั้งคำถามเรื่อง
การจับกระต่ายแบบใหม่ๆ

กรณีนี้ สมมุติว่าถ้ามนุษย์บริโภคกระต่ายเป็นอาหาร
เพียงอย่างเดียว มนุษย์คงสูญพันธุ์ไปแล้วด้วยความคิดแบบ
เคยชินอย่างนี้

มนุษย์ไปดวงจันทร์ได้ มนุษย์หาวิธีรักษาโรคที่ไม่เคย
รักษาได้ มนุษย์สร้างสิ่งก่อสร้างที่สูงกว่าต้นไม้ทุกต้นในโลกได้
หรือแม้แต่ปรุงอาหารที่เมื่อเข้าปากแล้วอร่อยไปอีกไม่รู้กี่ปีก็ได้
ก็ล้วนมาจากความคิดที่จะหลีกเลี่ยงความเคยชินแทบทั้งนั้น

กลับมาที่คำถามที่ผมตั้งไว้ให้ท่านผู้อ่านได้เล่นเกมกัน
วันนี้ครับ

จะเรียกว่าเป็นแบบฝึกหัดให้ห้องๆหลายคนที่ยอยากฝึก
คิดให้หลีกเลี่ยงความคิดแบบเคยชินก็ไม่รังเกียจ

ได้คำตอบกันไว้ในใจหรือยังครับว่า **กระต่ายขนาดเอสี่**
พับครึ่ง ๓๒ ครั้ง มีความหนาเท่าไร

.....

คำตอบที่ถูกต้องคือ ไม่สามารถพับได้

คำตอบนี้หลายคนคงตอบถูก ซึ่งต้องเรียกว่าสามารถจินตนาการให้พ้นจากแรงดึงดูดของความคิดแบบเคยชินได้ ความเคยชินมันบอกเราตลอดเวลาว่าน่าจะพับได้เพราะกระดาษมันบาง

ใครไม่เชื่อก็ลองหากระดาษขนาดที่ว่ามาพับดู ผมนั้นพับได้แค่ ๖ ครั้งก็พับต่อไม่ได้แล้ว ด้วยขนาดที่มันเล็กลงและความหนาที่เพิ่มขึ้น

แบบฝึกหัดต่อมารับ

คำถามเดิมแต่ให้เงื่อนไขเพิ่มว่า ถ้าเรามีเครื่องมือที่สามารถพับครึ่งกระดาษที่ว่าได้ ๓๒ ครั้งตามโจทย์ พับเสร็จแล้วจะมีความหนาเท่าไร จินตนาการดูนะครับ แล้วเก็บคำตอบไว้ในใจว่าหนักี่เซนติเมตร

ใครมีเครื่องคิดเลขอยู่ใกล้ๆ มาหาคำตอบพร้อมๆ กับผมเลยครับ

กระดาษพิมพ์ดีดโดยทั่วไปหนา ๗๐ แกรม ที่ข้างห่อเขาเขียนไว้ว่า หนา ๐.๑๒๕ มิลลิเมตร หนายังไม่ถึงมิลด้วยซ้ำ

พับครึ่งก็หมายความว่าความหนาต้องเพิ่มเป็น ๒ เท่า นั่นคือ ๐.๑๒๕ คูณ ๒ เท่ากับ ๐.๒๕ มิลลิเมตร ก็ยังไม่ถึงมิลอยู่ดี

พับครึ่งครั้งที่สอง ๐.๒๕ คูณ ๒ เท่ากับ ๐.๕ มิลลิเมตร

พับครึ่งครั้งที่สาม ๐.๕ คูณ ๒ เท่ากับ ๑ มิลลิเมตร

จิ้มเครื่องคิดเลขตามผมไปเรื่อยๆ นะครับ พอถึงครั้งที่หกความหนักก็กลายเป็น ๘ มิลลิเมตร ครั้งที่เจ็ดก็กลายเป็น ๑๖

มิล ครั้งที่แปดก็เป็น ๓๒ มิล ครั้งที่สิบก็ ๑๒๘ มิล และครั้งที่
ยี่สิบความหนาก็กลายเป็น ๑๓๑,๐๗๒ มิล

หรือ ๑๓๑ เมตร

เครื่องพับกระดาษยังคงทำหน้าที่พับต่อ ครั้งที่ ๒๑ ๒๒
๒๓ พับไปเรื่อยๆจนถึงครั้งที่ ๓๒ ตามโจทย์

ตัวเลขตรงกับผมใหม่ครับ

๕๓๖,๘๗๐,๙๑๒ มิลลิเมตร หรือ ๕๓๖ กิโลเมตร

กระดาษเอสี่หนึ่งแผ่น พับครึ่ง ๓๒ ครั้ง จะมีความหนา
เท่ากับระยะทางจากกรุงเทพฯ ไปลำปาง

จินตนาการไปถึงไหมครับ

ຕຳຮວງອ້ວນ

IMAGINATION

ในความเห็นของคุณประกาศ ทำไมตำรวจ
จราจรในเมืองไทยจึงอ้วนๆกันเสียเป็นส่วนใหญ่ แล้ว
ในต่างประเทศมันเหมือนเราหรือเปล่าในเรื่องนี้

Theerachai Daechanantasilp

ผมขอความช่างสังเกตของคุณ Theerachai ครับ

อีเมลฉบับนี้คงไม่ต้องตอบอะไร อ่านแล้วคลายเครียดดี
ผมก็เห็นเหมือนคุณว่าตำรวจจราจรในเมืองไทยพุงกลม น่ารัก
กันไปเกือบทุกถนน ตั้งแต่นี้ต่อไป ถ้าใครไปรดติดที่สี่แยกไหนก็ลอง
มองหาตำรวจจราจรอ้วนๆสักคน แล้วหาคำตอบนี้กัน

**ตอนนี้ผมได้แต่คิดเข้าข้างตำรวจจราจรไปก่อนว่า “คงเป็น
เพราะชุดมันคับไป” **

รูดตรง
ธรรมชาติ ๑

IMAGINATION

ที่คุณประภาสบอกว่าให้สังเกตตำรวจจราจร
ตอนรถติด ผมยังไม่มีความตอบครับ แต่กลับได้คำถาม
มาใหม่อีกข้อคือ รูปทรงที่ธรรมชาติสร้างขึ้นส่วนมาก
จะเป็นทรงสี่เหลี่ยม

ตัวอย่างของทรงกลมที่ธรรมชาติสร้างขึ้น
ก็พวกผลไม้ต่างๆ สำหรับมนุษย์ก็จะเป็นบ้านเรือน ไม่รู้
ว่าคุณประภาสคิดยังไงครับ... (ทั้งหมดนี้ผมสังเกต
ตอนรถติด มองดูบ้านเรือนกับพ่อค้าขายผลไม้)

ธีรชัย

**จดหมายของคุณธีรชัยทำให้ผมต้องกลับไปเปิดลิ้นชัก
ความคิดเก่าๆของตัวเองเกี่ยวกับรูปทรงบางรูปทรงออกมา**

ภาพกลุ่มนี้ผมตั้งปณิธานให้กับตัวเองไว้นานแล้ว ได้
โอกาสตรงคุณธีรชัยชวนคุยเรื่องนี้พอดี

ก่อนอื่นต้องขออนุญาตทวนความจำกับคุณธีรชัย
สักหน่อย ถ้าจำไม่ผิด คุณธีรชัยน่าจะเป็นคนเดียวกับคุณธีรชัย
ที่เคยเขียนมาคุยเรื่องตำรวจจราจรอันไซ้ใหม่ครับ ถ้าไซ้ ก็ขอ
กล่าวขอบคุณไว้ด้วยกับไมตรีที่คุณธีรชัยมีให้กับวงสนทนาวงนี้
และขอบอกว่าชอบครับ ชอบความช่างสังเกตของคุณธีรชัย
ทั้งสองครั้ง

เรามารับความเข้าใจเรื่องรูปทรงที่คุณธีรชัยสังเกตเห็น
ก่อนดีกว่า ที่คุณพูดว่าสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมักเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม
น่าจะพูดใหม่ว่า สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมักจะเป็นรูปทรงเรขาคณิต
(Geometric Form) มากกว่า เพราะเราคงต้องรวมสามเหลี่ยม
ห้าเหลี่ยม โดม หรือทรงกลม ทรงกระบอกไว้ด้วย ส่วนที่คุณบอกว่า
สิ่งที่ธรรมชาติสร้างมักเป็นรูปทรงอิสระ (Free Form) มากกว่า
เพราะผมคิดว่านอกจากผลไม้ที่คุณธีรชัยว่าไว้แล้ว เราคงต้อง
หมายถึงต้นไม้ ภูเขา ลำธาร หมา ก้อนหิน นายสมศักดิ์ และ
รวมไปถึงดาวดวงที่เราอาศัยอยู่นี้ด้วย ของที่ว่าเหล่านี้ล้วนเป็น
รูปทรงที่ไม่ใช่เรขาคณิตทั้งสิ้น

ในความคิดผม เหตุผลที่ผลงานของมนุษย์มักเป็น
รูปทรงเรขาคณิตเสียส่วนใหญ่ นั้นมีอยู่สองข้อ

ข้อแรก มนุษย์ใช้เครื่องทุ่นแรงช่วย และเครื่องทุ่นแรง
เหล่านี้รองรับการรังสรรค์สิ่งต่างๆที่ล้วนมาจากเส้นตรง ไม่ว่าจะ
เป็นไม้บรรทัด มีด พันเลื่อย หรือเชือก ถ้าจะพูดว่าการสร้าง
สิ่งต่างๆให้เป็นทรงเรขาคณิตนั้นง่ายกว่าก็ไม่ผิด

แต่เหตุผลข้อแรก ผมว่ายังไม่สำคัญเท่ากับเหตุผล
อีกข้อหนึ่ง

เป็นไปได้ไหมครับว่าที่มนุษย์เรามักสร้างสิ่งต่างๆ
ขึ้นมาเป็นรูปทรงเรขาคณิตนั้น เพราะมนุษย์คิดเป็นแต่ว่า ๑ + ๑
ต้องเท่ากับ ๒

กลับไปเรื่องนี้อีกแล้ว

ผมทำจะบ้ากับเรื่อง $๑ + ๑ = ๒$ ไม่จบสิ้นเสียที

ถึงตอนนี้ผมอยากจะเรียกว่าสมการ $๑ + ๑ = ๒$ นั้น เป็นสมการของมนุษยชาติเลยทีเดียว ค่าที่ว่ามนุษย์คิดทุกอย่าง เป็นคณิตศาสตร์ สิ่งมีชีวิตอื่นไม่ได้คิดอย่างนี้ และก็อย่างที่เคยคุยกันหลายสัปดาห์ก่อนว่าด้วยสมการ $๑ + ๑ = ๒$ นี้แหละ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเราจึงเจริญมาถึงทุกวันนี้

และเพราะสัตว์ไม่ได้คิดเป็นคณิตศาสตร์ จอมปลวกจึงไม่เป็นรูปทรงเรขาคณิต รุงจึงคดเคี้ยว และถ้าดูให้ดีก็将会เห็นว่า ไยแมงมุมก็ไม่ใช้รูปทรงเรขาคณิต แม้จะใกล้เคียงที่สุด

ความคิดพื้นฐานที่เป็นคณิตศาสตร์ของมนุษย์นั้นน่าจะเป็นลักษณะที่ดีของสิ่งมีชีวิตที่วิวัฒนาการแล้ว เพราะคณิตศาสตร์ ช่วยตอบคำถามมากมายที่เราไม่รู้เกี่ยวกับจักรวาลให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

แต่บางครั้งมนุษย์ปล่อยให้ $๑ + ๑ = ๒$ ยึดกุมหัวใจมากเกินไป

ฟังดูเหมือนไม่ดี

นักธุรกิจที่จะฆ่าตัวตายเพราะขาดทุนปีป่นก็เพราะ $๑ + ๑ = ๒$ เกาะกุมหัวใจไว้เกินกว่าจะแกะออก เพราะความคิดพื้นฐานของเขาหวาดกลัวการขาดทุน นั่นก็คือเขาได้ปล่อยให้ $๑ + ๑ = ๒$ มาเป็นพระเจ้าของเขาเสียแล้ว

ทหารของสองประเทศรบราฆ่าฟันกันเรื่องเขตแดน
ก็เพราะ $๑ + ๑ = ๒$ ยึดครองหัวใจของผู้นำประเทศจนแน่นหนา
ผมกำลังจะพูดว่า ถ้าเรายึดมั่นถือมั่นกันมากเกินไป
 $๑ + ๑ = ๒$ ก็คือ โทสะ โมหะ โลภะ ตีงนี่เอง

อ่านกันดีๆ นะครับ ผมละกลัวนักว่าจะสื่อสารกันออกมา
แล้วจะกลายเป็นว่าเรามาหาเรื่องพูดภาษาย้อนๆ กันเล่น

เรากำลังมองหาความจริงทางคณิตศาสตร์ในเชิงปรัชญา
เคยกันบ้างไหมครับที่เราไม่เข้าใจว่าจักรวาลไม่สิ้นสุด
เป็นอย่างไร นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก ตัวไม่สิ้นสุด (Infinity) มันอย่างไร
กัน จินตนาการไม่ออกหรือครับ คณิตศาสตร์เองก็หมดปัญญา
ที่จะคลายปริศนา “อนันต์” ให้ออกมาเป็นรูปธรรมได้

ถ้ามนุษย์คิดเป็นคณิตศาสตร์ แล้วจักรวาลเล่า ธรรมชาติ
เล่า หรือพระเจ้านั่นเล่า คิดเป็นคณิตศาสตร์ไหม

ผมว่าไม่

บางคนอาจจะค้านว่ามนุษย์เราค้นพบดาวบางดวงที่เรา
ไม่เคยเห็นได้ด้วยวิชาคำนวณไม่ใช่หรือ

ผมก็จะขออนุญาตค้านกลับว่าเราใช้คณิตศาสตร์เป็น
เครื่องมือที่รุนแรงเท่านั้น เป็นเครื่องมือที่รุนแรงเหมือนมีด เหมือนเลื่อย
เหมือนไม้บรรทัดนั่นเอง

หากจะพยายามเข้าใจจักรวาล คณิตศาสตร์คงเปรียบ

เหมือนพายุหิมะที่จะพาเราไปได้เร็ว เราอาจต้องมีวิชาที่สูงส่งกว่านั้น

ผมขึ้นต้นเรื่องไว้ว่าผมมีรูปภาพที่เก็บไว้ในความคิดนานแล้ว ยังไม่ได้คุยถึงเลย

ดูรูปสี่รูปนี้ไปพลางๆก่อนนะครับ บทหน้าผมจะบ้ำต่อ

รูดตรง
ธรรมชาติ ๒

บทที่แล้วคุยค้างไว้เกี่ยวกับรูปทรงที่มนุษย์สร้าง และ รูปทรงที่ธรรมชาติสร้าง

ดูแล้วเห็นเหมือนกันไหมครับ

ผมว่านี่แหละครับรูปทรงของธรรมชาติอย่างแท้จริง
รูปแรกเป็นรูปก้นหอย ถัดมาเป็นรูปพายุหมุน ที่ถ่ายจากด้านบน
รูปที่สามเป็นรูปดาราจักร (Galaxy) และรูปที่สี่เป็นรูปลายนิ้วมือ
ของมนุษย์เรา

ที่ผมว่าจักรวาลไม่ได้คิดเป็นคณิตศาสตร์ ไม่ได้คิดเป็น
 $๑ + ๑ = ๒$ ก็ตรงภาพที่เห็นนี่แหละครับ

สังเกตดูดีๆสิครับ ภาพทั้งสี่ภาพนี้มีรูปทรงที่เหมือนกัน
มากคือ เริ่มจากจุดกำเนิดตรงกลางแล้วก็ขยายออกมาเรื่อยๆ
ไม่สิ้นสุด ถ้าเปลือกหอยมันมีขนาดใหญ่กว่านี้ ลายก้นหอยก็คง
ขยายออกมามากกว่านี้ รูปทรงอย่างนี้ยังมีอีกมากมายในธรรมชาติ
อย่างเช่น ขวัญผมบนหัวของคน น้ำวนในอ่างล้างชาม ยอดอ่อน

ของไบเพิร์น ฯลฯ ผมอยากจะเรียกว่ามันเป็นรูปทรงของจักรวาล
เลยทีเดียวนะ

จักรวาลอยู่ในทุกสิ่ง
ทางคริสต์จึงว่าพระเจ้าอยู่ในทุกหนทุกแห่ง
พุทธศาสนาก็พูดไว้ว่า พระธรรมนั้นอยู่ในทุกอณูของ
สรรพสิ่ง

กลับไปทีความคิดของมนุษย์เรื่องคณิตศาสตร์กันต่อ
แล้วมันเกี่ยวอะไรกับรูปทรงกันหอยที่ผมเอามาให้ดู

ในความคิดของมนุษย์นั้น เลขศูนย์จะกลายเป็นเลขสี่
เลขห้าได้ เราจะต้องบวกเข้าไป ถ้าไม่มีใครไปบวกมันไม่มีทางจะ
เพิ่มขึ้นได้ถูกใหม่ครับ แต่สำหรับจักรวาล จากเลขศูนย์เปลี่ยนไป
เป็นเลขสี่ เลขห้า หรือเลขร้อย เลขแสนนั้นไม่ต้องบวกไม่ต้องคูณ
เข้าไปก็ได้ มันขยายออกมาเหมือนรูปทรงกันหอยที่เราดูกันอยู่
งใหม่ครับ

เอาอย่างนี้สิครับ นึกถึงตอนที่ถือกำเนิดมนุษย์สิครับ
โลกเราเคยมีมนุษย์ที่ไหนกัน เริ่มจากศูนย์ ไม่มีสิ่งมีชีวิตเลย แล้ว
ก็เกิดกันมาได้เป็นแสนเป็นล้าน

ถ้ายังไม่ชัดว่าความจริงของจักรวาลเป็นกันหอยอย่างไร
ลองดูอีกที นึกถึงตอนกำเนิดจักรวาลก็แล้วกัน ก่อนมีจักรวาลมัน
ก็คือเป็นศูนย์ใช่ไหมครับ อยู่ๆจากศูนย์นี้ กันหอยก็ค่อยๆคลาย
ออก คลายออกมาเป็นเอกภพ มีกาแล็กซีต่างๆมีทางช้างเผือก

มีสุริยะ มีโลก แล้วก็มีคุณ มีผม

ยอมรับว่ามันเป็นการยากมากที่จะนึกให้ออกว่าตอน
ไม่มีจักรวาลมันเป็นอย่างไร ยากพอๆกับนึกไม่ออกว่าจักรวาล
ไม่สิ้นสุดมันเป็นอย่างไร ผมอาศัยรูปก้นหอยนี้แหละเป็นกุญแจ
ให้ตัวเอง

เท่าที่ผมตามข่าวสารทางวิทยาศาสตร์ เห็นว่ามีกร
ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับเอกภพอยู่สองทฤษฎีคือ ทฤษฎีเอกภพกำลัง
ขยายตัว และทฤษฎีเอกภพกำลังหดตัว ผมไม่ได้สนใจว่าทฤษฎี
ไหนถูกหรือทฤษฎีไหนผิด แต่ผมชอบตรงที่ว่าทั้งสองทฤษฎีพูด
ตรงกันอย่างหนึ่งคือ เอกภพไม่เคยหยุดนิ่ง สองทฤษฎีนี้พูดว่าสิ่งที่
ยิ่งใหญ่ที่สุดเคยเป็นศูนย์มาก่อน และก็เป็นไปได้อีกเช่นกันว่าสิ่ง
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกำลังจะกลายเป็นศูนย์

มนุษย์เรานั้นเกิดมาจากศูนย์ และในที่สุดก็กลับไปหา
ศูนย์เหมือนเอกภพเช่นกัน

ชาวคริสต์นั้นเมื่อมีคนตายจากไปเขาปรารถนาให้กลับ
ไปหาพระเจ้า ซึ่งในความคิดของผมนั้น พระเจ้าก็คือจุดศูนย์กลาง
ของรูปทรงก้นหอยนั่นเอง

พระพุทธเจ้าก็ทรงสั่งสอนชาวพุทธให้แสวงหาหนทาง
แห่งนิพพาน ซึ่งผมก็คิดเอาเองอีกว่าพระองค์น่าจะหมายถึงตรงกลาง
ของรูปทรงนี้

ทางคติของฮินดูก็เช่นกัน เคยได้ยินคำว่าอวตารไหม

ครับ ทางฮินดูเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนอวตารจากจุดกำเนิดเดียวกัน
คือพระเจ้า และในที่สุดเมื่อผ่านการทดสอบอะไรบางอย่างแล้ว
ก็พุ่งสู่จุดกำเนิดอีกครั้ง

เอกภพขยายตัว และหดตัวจริงๆ

มีภาพสุดท้ายมาฝากกันก่อนจบ

คงต้องเคยเห็นกันทุกคน เห็นในยันต์บ้าง อยู่ใน
เครื่องหมายของราชการบ้าง

อ่านว่าโอม เป็นคำแทนเทพเจ้าทั้งสามคือ “มะ” หมายถึง
พระพรหม ผู้สร้าง “อุ” หมายถึง พระวิษณุ ผู้รักษา และ “อะ”
หมายถึง พระศิวะ ผู้ทำลาย

สร้าง รักษา และทำลาย นี่คือจักรวาลชัดๆ

ดูคำว่าโอมแล้วกลับไปดูรูปสี่รูปก่อนหน้าสิครับ ใครจะ
เถียงว่าไม่ใช่รูปเดียวกัน

ภาษาไทย

IMAGINATION

ฟังเด็ก ๆ พูดภาษาไทยทุกวันนี่แล้วอ่อนใจ
มีแต่คำสแลงเต็มไปหมด ถึงไม่ได้สอนภาษาไทย
แต่ด้วยความเป็นครูก็อดไม่ได้ที่จะพูด นักเรียนที่สนิท
ก็แซวกลับว่าทำไมครูเขยจึง ไม่รู้จักภาษาไทยวัยรุ่น ส่วน
คนที่พูดไทยคำอังกฤษคำ พอเตือนไป เขาก็ว่าแม่แต่
ชื่อครูเองยังเป็นภาษาบาลีสันสกฤต ไม่ใช่ภาษาไทย

ชักวางตัวไม่ถูกกับ “ภาษาไทย” แล้วสิคุณ
จะปรึกษาครูภาษาไทยก็อายอยู่ อยากรให้เด็กไทย
ใช้ภาษาไทยมากๆ คุณประกาศมีอะไรแนะนำบ้าง

ครูวิทยาศาสตร์

ภาษาคืออะไร

ผมอ่านจดหมายของคุณครูแล้วผมก็เกิดคำถาม

แต่ก่อนอื่นต้องขอตอบคุณครูก่อนนะครับ เดี่ยวคุณครู
จะไม่สบายใจเรื่องชื่อคุณครูที่ไม่ได้เป็นภาษาไทย แต่เป็นภาษา
สันสกฤตว่า **ภาษาไทยนั้นเป็นภาษาที่มีที่มาจากภาษาอื่น**

ไม่แค่ภาษาไทยหรอกครับ ภาษาแทบทุกภาษาล้วนได้
รับอิทธิพลจากภาษาอื่น ดัดแปลงบ้าง เอามาผสมผสานกันบ้าง
แทบทั้งนั้น

ถึงขนาดให้จัดกลุ่มภาษาทั้งหมดในโลก นักภาษาศาสตร์

เขาก็แบ่งได้ชัดๆเหลือไม่กี่กลุ่ม หลายคำยังผันยังแปรไปไม่ไกล
จากภาษาเดิมเท่าไรด้วยซ้ำ

เอาตัวอย่างเลขเจ็ดก็ได้ครับ สันสกฤตเขียน *सप्त* บาลี
เขียนว่า *สัตตะ* ละตินเรียก *septo* อิตาลีคล้ายๆกันคือ *setto*
ฝรั่งเศสเรียก *sept* อังกฤษก็ *seven* ส่วนสเปนกับโปรตุเกสคล้ายๆ
กันคือ *sieta* และ *seta*

เลขสองของไทยยิ่งชัด *ยี่* ออกเสียงไม่ผิดอะไรกับ *หยี*
ของจีน คนไทยบอกว่า *ยี่สิบ* คนจีนฟังรู้เรื่องแล้วร้องอ้อ *ยี่สิบ*
นั่นเอง ส่วนโทก็คล้าย *two* และ *ทวิ* ก็แทบจะเหมือน *twain* ยิ่งกับ
เป็นภาษาเดียวกัน

สังเกตให้ดีๆจะเห็นได้ว่าตัวอย่างข้างบนล้วนเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับเสียงแทบทั้งหมด นักภาษาศาสตร์กลุ่มหนึ่งจึงให้
คำจำกัดความของภาษาว่าคือ **เสียงที่สื่อความหมาย**

แล้วภาษาที่ไม่ใช้เสียงเล่า ไม่นับเป็นภาษาหรือ

ผมลองนึกไปเรื่อยๆนะครับ ภาษารงในกองทัพสมัย
โบราณ ภาษาคว้นของอินเดียนแดง หรือภาษาใบ้ของคนหูพิการ

แต่สำหรับนักภาษาศาสตร์ คำว่าภาษาก็คือ **ภาษาพูด**
เท่านั้น เพราะภาษาที่แท้จริงก็คือภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารกันใน
ชีวิตประจำวัน นักภาษาศาสตร์มองภาษาเขียนเป็นเพียง **สัญลักษณ์**
ที่นำมาใช้แทนภาษาพูด

ตรงนี้น่าสนใจนะครับ ภาษาเขียนคือสัญลักษณ์ ภาษาพูด

ต่างหากคือภาษาที่แท้จริง ถ้าอย่างนั้นภาษาควันก็เป็นสัญลักษณ์
ภาษาจริงก็เป็นสัญลักษณ์เช่นกัน และคงรวมไปถึงภาษาใบ้ด้วย
นี่ก็ตามไปเรื่อยๆก็จะพบว่าภาษาที่เป็นสัญลักษณ์มีขึ้นมาเพื่อ
รับใช้ภาษาพูดนั่นเอง

นี่ก็ต่อไปอีกก็ยิ่งเห็นว่าส่วนที่มันเติบโตเปลี่ยนแปลง
ไม่เคยหยุดนิ่งก็คือ ภาษาพูด ที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสำคัญ
มากที่สุดนั่นเอง

รวมไปถึงปรากฏการณ์ที่คุณครูกำลังประสบอยู่ด้วย
มองย้อนกลับไปเมื่อตอนกำเนิดภาษา มนุษย์ก็คงจะ
สร้างภาษาจากการเลียนเสียง

ไม่ว่าจะเป็นเสียงธรรมชาติ เช่นคำว่า หวีว ก็คงมาจาก
เสียงลม คำว่า เบรียง ก็คงจะเป็นเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่า หรือชื่อสัตว์
ก็คงมาจากเสียงร้องของพวกมัน เช่น แพะ อึงอ่าง อีกา ตู๊กแก
 ฯลฯ รวมไปถึงการเลียนเสียงเครื่องมือเครื่องใช้ เช่น ฉิ่ง ฉาบ
 กรับ โหม่ง ฯลฯ

เสียงเด็กร้องก็ต้องถือเป็นต้นกำเนิดของภาษาทางหนึ่ง
ดูเอาจากคำว่า พ่อ ก็แล้วกัน แทบจะทุกภาษาล้วนมาจากเสียง
ของเด็กทารก อังกฤษเรียก *papa* จีนเรียก *อาปา อาเป ป่า ป่า*
 ฯลฯ มาลาญเรียก *ป๊ะ* แม้แต่ภาษาทมิฬก็เรียกพ่อว่า *อับปะ*

ส่วนคำที่ไม่ได้นำมาจากเสียงใดๆในธรรมชาติ ก็คง
เกิดจากการมาตกลงร่วมกันในกลุ่มสังคมว่าสิ่งนี้จะเรียกว่าอะไร

กิริยานี้จะเรียกว่าอะไร แล้วก็เรียกต่อกันไป

จุดนี้แหละครับคือจุดสำคัญของการเติบโตทางภาษา

ผมใช้คำว่า “ตกลงร่วมกันในกลุ่ม” ฟังดูมันง่าย ๆ นะครับ อันที่จริงความหมายมันค่อนข้างครอบคลุม ผมจะลองอธิบายดูครับ การได้อธิบายอะไรที่ยาก ๆ เป็นเรื่องสนุกอย่างหนึ่งของการใช้ภาษา ไม่เชื่อลองกันดูสิครับ

ยกตัวอย่างคำว่า **แมงมุม** จินตนาการไปพร้อม ๆ กันเลย ครับ สมมุติมีคนโบราณสองคนเห็นแมง (แมลง) ตัวหนึ่งถักใยอยู่ตรงมุมหลังคา คนหนึ่งเรียกแมงตัวนั้นว่า **แมงมุม** เพราะมันอยู่ตรงมุม ส่วนอีกคนหนึ่งเรียกว่า **แมงหลังคา** เพราะมันอยู่ตรงหลังคา

แล้วสุดท้ายผู้คนจะเรียกแมงตัวนี้ว่าอะไร

มันก็อยู่ที่การยอมรับแล้วละครับว่าเขาเรียกอะไรถนัดปากกว่า ได้ความหมายกว่า ตรงนี้แหละครับคือ “การตกลงร่วมกันในกลุ่ม”

คำทั้งหลายทั้งปวงที่เราใช้กันอยู่จนกลายเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละท้องถิ่นก็ถือกำเนิดมาจากการยอมรับร่วมกันในกลุ่มทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ รวมไปถึงการรวมเป็นประโยคก็เกิดขึ้นจากการใช้แล้วก็ใช้มันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

จากนั้นก็เกิดการยอมรับของผู้คนในสังคม

แม้แต่คำใหม่ๆ ที่ถูกประดิษฐ์จากราชบัณฑิตยสถานหรือ นวัตกรรม โลกาวีทัศน์ วิสัยทัศน์ ฯลฯ จะกลายเป็นภาษาได้ก็ต่อเมื่อ

เกิด “การตกลงร่วมกันในกลุ่ม” คือ “นิยมใช้” กันแล้วนั่นเอง

ในทางกลับกัน หากมีคนพยายามคิดคำใหม่ขึ้นมา ตัวอย่างเช่นคำว่า *คณิตกร* เพื่อจะมาแทนภาษาฝรั่งว่า computer แต่ถ้าขาด “การตกลงร่วมกันในกลุ่ม” ภาษาเหล่านั้นก็ต้องเป็นหมันไปในที่สุด ฟังดูตลกนะครับ *คณิตกร* แปลได้ตรงเสียด้วย มีจริงๆนะครับ ผมไม่ได้ตั้งขึ้นเองเล่นๆเลย ใครชอบก็ลองใช้กันดู แต่เท่าที่รู้ตอนนี้ไม่มีใครใช้อยู่เลย

ภาษาวัยรุ่นหรือภาษาแสลงที่พูดกันอยู่ก็เข้าข่ายนี้ คำไหนถูกใจก็ใช้ต่อๆกันไป ถือเป็น การตกลงร่วมกันในกลุ่มอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นคำว่า *เด็กแนว ซิลซิล ชะนี บู่ ลักกั๊ก ตุ่มเม้ง ฯลฯ* หรืออะไรที่มันพิลึกพิลั่นจนทำให้คุณครูเวียนหัว แต่ถ้ามันถูกยอมรับจากกลุ่มสังคม และกลุ่มนั้นเติบโตใหญ่ขึ้นๆจนถึงระดับประเทศ มันก็จะกลายเป็นภาษาไป

อย่างเช่นคำว่า *แรด ทิ้ง เริด มีไฟ ตกรถ* ก็ล้วนเป็นภาษาที่เกิดมาไม่นานนัก

แต่ในทางกลับกัน ภาษาใหม่ๆแปลกๆแบบนี้หลายคำ เคยได้รับความนิยมเพียงช่วงเดียวแล้วตายไปก็มี คำพวกนี้ ได้ไหมครับ *เด็กฮาร์ด อร่อยเหาะ มะกัน* สมัยผมเด็กๆนี่พูดกันทั้งเมือง เดียวนี้ใครพูดก็คงโดนโห่ พจนานุกรมฉบับไหนๆก็ไม่มีบันทึกไว้

ภาษาก็เหมือนกับลูกนั้นแหละครับ เขาก็ต้องเติบโต

ของเขาไป ขึ้นชื่อว่าลูกแล้ว คนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ต้องควบคุมบ้าง
สั่งสอนบ้าง ปล่อยให้คิดเองบ้าง หรือบางทีเขาก็ค้นพบวิถีทางของ
เขาเอง ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง กว่าจะเติบโตเป็นคนคนหนึ่งก็ย่อมต้องมี
องค์ประกอบหลายอย่าง

และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกเรา เราต้องยอมรับการ
เปลี่ยนแปลงในตัวเขา จริงๆนะครับ เราต้องยอมรับการ
เปลี่ยนแปลงในภาษาของเรา ยอมรับ ไม่ได้หมายความว่า
พ่ายแพ้ นะครับ ส่วนจะเขียนดี สั่งสอน หรือปล่อยให้ละละเลยก็
ต้องมาว่ากันไปที่ละเรื่อง

ไม่ต้องอะไรมากหรอกครับ แต่คำว่า ภาษา ที่อยู่ใน
หัวข้อของวันนี้ ยังมีที่มาและการเติบโตอย่างที่บางที่คุณครูเอง
ก็อาจนึกไม่ถึง ลองดูสิครับ

อย่างแรก คำว่า “ภาษาไทย” ไม่ใช่คำไทยแท้ เพราะคำ
ว่า ภาษา ไม่ใช่คำไทย

เดิมเป็นคำสันสกฤตมาจากรากศัพท์ว่า “ภาษา” แปลว่า
พูด ถ้าเป็นบาลีต้องใช้ว่า “ภาษา”

ที่นี้ลองดูประโยคต่อไปนี้สิครับ

“เดินภาษาอะไร ชนโน้นชนนี้อยู่เรื่อย”

ความหมายเริ่มงอกเงยขึ้นมาจากเดิมอีก ไม่ใช่แค่แปลว่า
พูด แล้ว

“งกๆเงินๆตามประสาคนแก่”

ประโยคที่สองนี้ความหมายคล้ายประโยคที่หนึ่งแต่เปลี่ยนจากคำว่า “ภาษา” ไปเป็น “ประสา” แล้ว ลองดูประโยคที่สามครับ

“เธอก็รู้ว่าสุธินะเขาไม่ประสีประสาเรื่องความรักเลย”

ภาษามันเติบโตไปเรื่อยๆ แล้วจริงไหมครับ จากความหมายว่า พูด เพิ่มความหมายเป็น **ลักษณะท่าทาง วิสัยที่เป็นไป** แล้วก็เพิ่มเป็น **รู้ เข้าใจ** จำนวนพยางค์ก็เพิ่มขึ้นจาก **ภาษา** กลายเป็น **ประสีประสา**

ประโยคสุดท้ายครับ “เด็กน้อยช่างไร้เดียงสาเสียจริง”

คำว่า “เดียงสา” นี้มาจากคำสองคำคือ เดียง + ภาษา เดียง เป็นภาษาเขมร แปลว่า รู้ ปัจจุบันคนเขมรก็ยังใช้คำนี้อยู่ แต่สะกดว่า ฎึง

จะว่าไปแล้วนักภาษาศาสตร์นี่ก็ไม่ผิดอะไรกับนักวิทยาศาสตร์ทางภาษานะครับครู พวกเขาใช้หลักเหตุและผลในการวิเคราะห์วิจัภาษา เหมือนกับที่นักวิทยาศาสตร์วิเคราะห์ฟอสซิลเพื่อค้นหาบรรพบุรุษของมนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

ถึงคุณครูจะไม่ได้สอนภาษาไทย แต่สนใจภาษาไทยขนาดนี้ น่าชมเชยออก ก็ถือโอกาสนี้เชิญชวนให้คุณครูลองศึกษา ดู คิดเสียว่าศึกษาเอาเล่นๆก็ได้ ผมเองก็ไม่ได้เรียนมาทางนี้โดยตรงหรอกครับ แต่ก็ยอมรับว่าสนุกทุกครั้งที่ได้ค้น ได้เจอ

สนุกไม่แพ้ตอนทำการทดลองในวิชาวิทยาศาสตร์เลย
ก็ว่าได้

มหัศจรรย์
แห่งเลขเก้า

IMAGINATION

อยู่ดีๆผมก็เกิดรู้สึกขึ้นมาเฉยๆเสียอย่างนั้นว่าเลข ๙
ข้างเป็นเลขที่น่าอัศจรรย์

และก็สอดคล้องกับความเชื่อของคนไทยรุ่นปู่ย่าตายาย
ที่ขึ้นชอบเลข ๙ เหมือนกัน ซึ่งจะเห็นได้จากการนิมนต์พระสงฆ์
ก็จะนิมนต์ ๙ รูป หรือการเก็บธนบัตรที่มีเลข ๙ ข้างหน้าและข้าง
หลังไว้เป็นเครื่องรางนำโชค

วันนี้ขอทำตัวเป็น*ก้านรกประสาท*กล้อสักวันนะครับ
จะลองทำตัวตันทุ้งหาเหตุผลสนับสนุนว่า ทำไมเราจึงยกให้เลข
๙ เป็นเลขมงคล

๑. เพราะว่าเลข ๙ เป็นเลขที่มีค่ามากที่สุดของเลขฐาน
๑๐ เมื่อเรานับถึงเลข ๙ แล้ว เราก็ต้องรวบเป็นหลักใหม่แล้วก็
ขึ้นต้น ๑ ใหม่เสมอ

๒. เพราะเสียงของคำว่า “เก้า” ไปพ้องเสียงกับคำว่า
“ก้าว” ซึ่งมีความหมายในทางบวกคือ ก้าวไปข้างหน้า หรือ
ก้าวหน้านั่นเอง

๓. เพราะอักษรตัวที่ ๙ ของภาษาอังกฤษคือ I แปลว่า
ฉัน และอักษรภาษาไทยตัวที่ ๙ คือ ฉ ซึ่งบังเอิญมาตรงกับ “ฉัน”
ของภาษาอังกฤษพอดี

๔. เวลาเราจะบอกว่าของสิ่งใดมีมากมายหลายแบบ
เราก็จะใช้สำนวนว่า มีร้อยแปดพันเก้า

๕. สูดยอดของแมงไทย นอกจากวิเชียรมาศแล้วก็มี

“แมวก้าแด้ม” ที่หายากเช่นกัน แมวก้าแด้ม คือแมวไทยสีอ่อน และมีแด้มสีเข้มตรงปลายสุดของอวัยวะ ๙ แห่ง แมวหกแด้ม หรือ แมวสามแด้มครึ่ง ไม่มีทางดังเท่า แมวก้าแด้ม

๖. ในสนามกอล์ฟนั้น เขามักจะแบ่งเป็น ๒ รอบ คือ รอบละ ๙ หลุม พอดีเหมือนกัน

๗. เมื่อเล่นกอล์ฟเสร็จแล้วเกิดอาการเมื่อยก็ตองนั่ง ก้าอี้ จะไปนั่ง แปดอี้ หรือ เจ็ดอี้ ไม่ได้ เพราะมันไม่มี

๘. คำว่า “ก้า” นั้น ภาษาสันสกฤตคือ นพ ซึ่งตรงกับ ภาษาละตินคือ นาโน แรกๆเรียกว่า นาโน นาโน นาโน นานไป ก็เพี้ยนเป็น นาโพ นาโพ และก็เพี้ยนเป็น โนโพ และก็เพี้ยนเป็น นพ ในที่สุด

๙. เวลาพูดถึงสิ่งมหัศจรรย์ของโลก เขาจะพูดว่า สิ่งมหัศจรรย์ทั้งเก้าสิบสอง ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใดก็เป็นสิ่งมหัศจรรย์ทั้งเก้าสิบสองทุกครั้ง จริงไหมครับ

เหตุผลทั้งเก้าข้อข้างบนที่ผมเขียนนั้นล้วนเป็นเหตุผลประเภท “พยายามให้สอดคล้อง” ให้ได้มากกว่าเป็นเหตุผลจริงๆ แต่เหตุผลจริงๆผมก็มีนะครับ

ผมกำลังจะบอกว่าจริงๆแล้วผมรู้สึกอย่างที่ยืนยันไว้ บรรทัดแรกจริงๆ ผมรู้สึกตัวเลข ๙ เป็นเลขมหัศจรรย์จริงๆ เคยได้ยินเรื่องนี้ไหมครับ ต้องเรียกได้ว่าเป็นความน่าทึ่งทางคณิตศาสตร์ของเลข ๙ เมื่อนำเลข ๙ ไปคูณกับเลขอะไรก็ตาม

ผลลัพธ์ที่ออกมาจะเป็น ๙ ทุกครั้ง ลองดูตัวอย่างนะครับ

$$๙ \times ๘ = ๗๒$$

ถ้าเราบวก ก็เอา ๗ มาบวกกับ ๒ ก็จะได้ ๙ ครับ

ลองอีกตัวอย่างก็ได้ คราวนี้เอาเลขหลายหลักหน่อย

$$๙ \times ๗๕๖ = ๖,๘๐๔$$

ผลลัพธ์ ๖,๘๐๔ เราก็เอาแต่ละตัวมาบวกกันเลยครับ

$๖ + ๘ + ๐ + ๔ = ๑๘$ ผลลัพธ์ ๑๘ เราก็เอา ๑ มาบวกกับ ๘
อีก ผลลัพธ์ก็คือ ๙ ครับ

ใครนึกสนุกและอยากลองเลขหลายๆล้านก็ได้ นะครับ
ไม่ว่าจะเลขอะไรก็ตาม ถ้าคูณ ๙ หรือคูณ ๙๙ หรือคูณด้วยเลข
๙๙,๙๙๙,๙๙๙๙ สุดท้ายผลลัพธ์ก็จะเป็น ๙ เสมอ

ความมหัศจรรย์แห่งเลข ๙ ยังมีอีกนะครับ

เลข ๙ นั้น เมื่อนำไปบวกกับเลขอะไรก็ตาม ผลลัพธ์
ที่ออกมาจะเป็นเลขตัวเต็มที่เอามาบวกทุกครั้ง

ตัวอย่างแรก $๙ + ๕ = ๑๔$ จำเลข ๕ ที่เอามาบวกกับ
๙ ไว้ด้วยนะครับ

ผลลัพธ์ ๑๔ เราก็แยกเป็น $๑ + ๔ = ๕$ ได้เป็นเลข ๕
เหมือนเดิมครับ ต่อไปลองตัวอย่างเลขหลายหลักดูครับ

$$๙ + ๑,๗๕๘$$

ก่อนอื่นเราต้องรวม $๑ + ๗ + ๕ + ๘$ ก่อนว่าเท่ากับ
เท่าไร

$$๑ + ๗ + ๕ + ๘ = ๒๑$$

เอา ๒๑ มาแยก $๒ + ๑ = ๓$ จำเลข ๓ เอาไว้

ทีนี้ก็บวก ๙ กับ ๑,๗๕๘ เลย $๙ + ๑,๗๕๘ = ๑,๗๖๗$

เอา ๑,๗๖๗ มาแยก $๑ + ๗ + ๖ + ๗ = ๒๑$

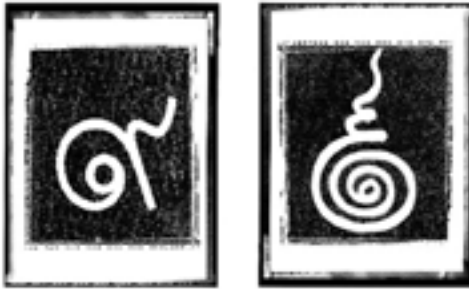
และ $๒ + ๑ = ๓$ เช่นกัน

ถ้าอ่านแล้วงงคงต้องขอชวนให้ดูทีละบรรทัด น่าอัศจรรย์
จริงๆ ผมเคยลองกับตัวเลขอื่นแล้ว ผลลัพธ์ก็ไม่เป็นอย่างนี้

เหตุผลอีกข้อที่ทำให้ผมรู้สึกอัศจรรย์ใจกับเลข ๙ คือเลข

๙ เป็นเลขของจักรวาล

ไม่รู้ว่าเป็นความบังเอิญหรือเปล่าที่เลข ๙ ในภาษาไทย
นั้นเขียนเหมือนคำว่า โอม ในภาษาฮินดู ที่แปลว่า จักรวาล

อีกข้อหนึ่งที่ผมลืมบอกไป สุริยจักรวาลของเราก็มีดาว
เคราะห์ ๙ ดวงพอดี อันนี้บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเป็นความบังเอิญ
หรือมีใครบางคนที่อยู่นอกจักรวาลของเราจงใจ

มหัศจรรย์
|| หิ่งห้อย |

(อีก)

ได้อ่านคอลัมน์ของพีที่พูดถึงเรื่องเลข ๙ หนู
ลองคูณและบวกเลขดู เป็นอย่างที่ว่าบอกก็จริง แล้ว
เลขตัวอื่นๆก็ไม่ได้ผลเป็นอย่างเลข ๙ ด้วย

แต่หนูลองทำวิธีเดียวกันนั้นกับจำนวน ๔.๕
ไม่ทราบว่ามีผลอย่างไรบ้างคะ มันก็ได้ผลออกมา
คล้ายกับเลข ๙ เลยนะคะ ยกตัวอย่างเช่น

$$๔.๕ \times ๒ = ๙$$

$๔.๕ \times ๓๘ = ๑๗๑$ ซึ่ง $๑ + ๗ + ๑ = ๙$
เหมือนกัน แต่ถ้าหากเราคูณด้วยจำนวนคี่ ผลที่ออก
มาก็จะมีทศนิยมใช้ไหมคะ ถ้าเรารวมเลขหน้าทศนิยม
โดยแยกเลขหลังทศนิยมก็จะได้เท่ากับ ๔.๕ เสมอ

หรือถ้ารวมเลข ๔ กับ ๕ มันก็จะได้ ๙
เช่นเดียวกันค่ะ เช่น

$๔.๕ \times ๑๑ = ๔๙.๕$, $๔ + ๙ = ๑๓$, $๑ + ๓ =$
 ๔ แล้วถ้ารวม ๔ กับ ๕ อีก ยังไงก็ต้องได้ ๙ วิธีบวก
นี้ง่ายกว่าค่ะ ถ้า ๔.๕ บวกกับจำนวนใด ผลลัพธ์ที่ได้
เมื่อนำเลขมารวมกันหมดแล้ว ก็จะได้เท่ากับตัวที่มา
บวกกับ ๔.๕ ค่ะ เช่น $๔.๕ + ๓ = ๗.๕$ ซึ่ง $๗ + ๕ =$

๑๒ ซึ่ง $๑ + ๒ = ๓$

เลขหลายๆก็เช่นกันค่ะ $๔.๕ + ๔๕๒.๒๓ = ๔๕๖.๗๓$ ซึ่ง $๔ + ๕ + ๖ + ๗ + ๓ = ๒๕$, $๒ + ๕ = ๗$ เท่ากับจำนวนรวมกันของ $๔ + ๕ + ๒ + ๒ + ๓ = ๑๖$, $๑ + ๖ = ๗$ เหมือนกันค่ะ

เอ้อ กว่าจะจบที่คงงงน่าดู บางทีที่อาจจะเคยลองมาแล้วก็ได้ ว่างมีอะไรน่าสนใจจะเขียนมาคุยด้วยใหม่นะคะ

กฤตยา

เลข ๔.๕ ที่คุณกฤตยาแนะนำมา ผมไม่เคยลองเลยครับ เพิ่งจะเห็นผลนี้แหละ

เลข ๙ นั้นน่าทึ่งจริงๆ ถึงแม้จะแบ่งออกเป็นครึ่ง (๔.๕) แล้วก็ยังแสดงอภินิหารต่ออีก มีใครลองคูณหรือบวกเลขแปลกๆ ได้ เขียนมาเล่าให้ฟังกันนะคะ

ตามที่คุณได้เขียนลงในคอลัมน์มติชนฉบับ
วันอาทิตย์เกี่ยวกับเลข ๙ นั้น ผมคิดว่าเลข ๙ ไทย
และคำที่แปลว่าเก้าของไทยนี้บังเอิญไปเกี่ยวข้องกับ
เลขเก้าและคำภาษาอังกฤษบางคำอย่างน่าอัศจรรย์
มากนะครับ

กล่าวคือ คำว่า เก้า ในภาษาไทยนั้นก็คือ
นพ หรือ นว ซึ่งเป็นคำอุปสรรคใช้ใหม่ครับ แล้วคำว่า
นพ กับ นว นี้ก็แปลว่า ใหม่ ใช้ใหม่ครับ

จากนั้นมาดูที่คำบางกลุ่มในภาษาอังกฤษกัน
ครับ กล่าวคือ คำจำพวก Neo, Nov, Nine คำแรก
แปลว่า ใหม่ ครับ จากนั้นมาดูที่คำอุปสรรค Nov นะครับ
จะเห็นได้ว่าหมายความว่ามีอีกเช่นเดียวกันครับ
เช่น Novice, InNOVation, NOVember แม้กระทั่ง
New ก็แปลว่า ใหม่ อยู่แล้วครับ

จากนั้นอีกคำหนึ่งก็คือ Nine อันนี้ไม่ต้อง
บรรยายครับ เพราะแปลว่า เก้า อยู่แล้ว

แล้วคุณประกาศสังเกตสิทธิ์ว่า คำทั้งหมด
เป็นตัว N หรือ น หมดทุกคำเลยครับ ที่เห็นได้ชัด
มากเลยก็คือคำว่า นว ที่แปลว่าใหม่นั้น ก็เหมือน
กันเป๊ะเลยกับคำว่า Nov ซึ่งแปลว่าใหม่เหมือนกัน
เช่น Novice ที่แปลว่า ผู้บวชใหม่ หรือ เณร นั่นเองครับ

อย่าลืมเขียนมาแสดงความเห็นกับผมที่
Kongdet9@yahoo.com ด้วยนะครับ

Kongdet 9

ข้อสังเกตของคุณ Kongdet 9 ละเอียดดีจริงๆครับ บาง คำผมก็ลืมนึกถึงไปเลย

คำว่า NOV กับคำว่า นว น่าจะเป็นคำคำเดียวกัน หรือไม่
ก็มาจากรากศัพท์คำเดียวกัน เหมือนกับหลายๆตัวเลข

โท, ทวี	-	TWO
ไตร, ตรี	-	TRI, THREE
จตุร	-	TETRA
ปัญจ, เบญจ	-	PENTA

ภาษาไทยที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ นั้น ต้องยอมรับกันก่อน
ว่าภาษาเขียนเราเอามาจากแขก ส่วนภาษาพูดเราเอามาจากจีน
ดังนั้นย่อมจะมีคำบางคำไปพ้องกับภาษาฝรั่ง เนื่องจากมาจาก
รากศัพท์เดียวกัน ภาษาฝรั่งก็เอามาจากแขกเหมือนกันนี่ครับ

ส่วนภาษาพูดที่เราเอามาจากจีน และยังมีเสียงคล้าย
กันอยู่ก็หาได้ไม่ยากหรอกครับ เอาตัวอย่างของเลขที่กำลังพูด
ถึงอยู่ก็ได้

อิด	-	อ้าย
ยี่	-	ยี้
ซา	-	สาม
สี่	-	สี่
โหวง	-	ห้า
ไปย	-	แปด
เก้า	-	เก้า
จิบ	-	สิบ

ผมได้อ่านคอลัมน์ของพี่จึงตั้งข้อสงสัยคิดว่าคน
นิยมเลข ๙ และเก็บแบงก์ที่มีเลข ๙ นั้นก็ถูกต้องตาม
ความเชื่อที่จะได้ก้าวหน้าอยู่

แต่บางใบก็มีทั้ง ๙ หน้าและ ๙ หลัง มันก็
น่าจะแปลว่าอยู่กับที่ไม่ได้ไปไหนซะใหม่ครับ บางใบ
มี ๙ เป็นตัวสุดท้ายก็ยิ่งถอยหลังเข้าคลองกันไปใหญ่
หรืออาจถอยหลัง ตั้งหลัก

และอีกข้อคือ เลข **9** ก็เหมือนจะเป็น
ภาพกระดกหัว **6** และเลข **๙** ก็คล้ายกับเลข
๖ กลับด้าน ความหมายก็ออกจะตรงข้ามกันอยู่
คือ ความเป็นมงคลเจริญ (ของ ๙) กับ ซานตา ปีศาจ
(ของ ๖) ก็ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวกันหรือไม่อย่างไร

จิณดิษฐ์

ผมคิดเหมือนคุณจนถึงดิษฐ์อยู่เหมือนกันว่าเลข 9 กับเลข 6 นั้น เป็นภาพกลับหัวซึ่งกันและกัน เป็นภาพสะท้อนกลับของกันและกัน และเป็นสิ่งที่มีความหมายตรงข้ามกันจริงๆ

เคยดูภาพยนตร์เรื่องอาถรรพ์เลข ๖ ไหมครับ เป็นหนังสือของขวัญของฝรั่งซึ่งยืนยันความเชื่อของคนตะวันตกว่า เลข ๖ เป็นเลขเกี่ยวกับ ภูตผีปิศาจ เป็นเลขของ ซาตาน

ความบังเอิญของเลข ๙ กับเลข ๖ ซึ่งตรงข้ามกันนี้ บังเอิญมาถึงคำว่า ซาตาน ด้วยครับ ถ้าใครเล่นคำผวนเป็นคำว่า ซาตาน นั้น ถ้าลองเล่นผวนดูแล้วก็เป็น ซานตา หรือ เซนต์นั่นเอง

มาร กับ เทพ เป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกัน แต่มาจากสิ่งเดียวกัน

เจออีกคำแล้วครับ “มาร” เขียนเรียงตัวอักษรใหม่ดูสิครับ จะเป็นคำว่า “ราม” ทันทิ พระรามก็พระนารายณ์นั่นเอง แล้วพระนารายณ์ก็คือเทพที่ต้องอวดารมาสู้กับมารตลอดเวลา